

prism

カ
エル
男

連続殺人鬼

ฆาตกรรมนุษย์กับ
กับศพปริศนา

ชิจิริ นาากายามะ เขียน
ทินทาส พาหะนิษฐ์ แปล

prism

ฆาตกรรมนุษย์กับ กับศพปริศนา

連続殺人鬼力工ル男

ชิจิริ นากายามะ

เขียน

กินกาส พาคะนิชิย์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ในความทรงจำของโคเตงาวะ วาตาเซะลาหุदनับครั้งได้
แต่ชายผู้นี้หาความรู้เก่ง และชอบผลุบไพล่ตามสถานที่ต่างๆ มีคนเคยเห็นเขา
เช่น สนามม้านากายามะ โรงมหรสพย่านอาซากุสะ และหอศิลป์แห่งชาติ
ยิ่งไปกว่านั้น เขายังอ่านอะไรเป็นเยี่ยมตั้งแต่เรื่องโบราณไปจนถึงเรื่องทันสมัย
ชายผู้นี้ได้นอนวันละกี่ชั่วโมงนอน แถมหนังสือที่อ่านยังเป็นนิยายสืบสวน
เวลาทำงานก็เจอศพกับคนร้ายอยู่แล้ว ยังไม่พออีกหรือ

-ชิจิริ นากายามะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

มาตรการมนุษย์กับศปรีศนา

連続殺人鬼力工男

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

連続殺人鬼力工男 Kaeru Otoko

RENZOKU SATSUJINKI KAERU OTOKO by Shichiri Nakayama

Copyright © Shichiri Nakayama, 2011

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Takarajimasha, Inc., Tokyo

This Thai edition is published by arrangement with Takarajimasha, Inc.,

Tokyo in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5624-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วรรตพันธุ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิเรก จิระธร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล • บรรณาธิการ ปุริษา ตาสาโรจน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์

คอมพิวเตอร์ มนต์นันท์, จิรณัทย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร วรรณวี • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออง

คำนำสำนักพิมพ์

เกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นแถวสะพานโน ฆาตกรทั้งปรีศนา
แปลกๆ เอาไว้ ทั้งวิธีการทำกับศพเหมือนไม่ใช่ศพแต่เป็นเพียง
วัตถุชิ้นหนึ่ง ทั้งประโยคและลายมือในจดหมายที่คล้ายกับเด็ก
เขียน นั่นคือการลงมือครั้งแรกของ *บุรุษกบ*

ผู้คนในละแวกนั้นต่างหวาดกลัวจากเหตุฆาตกรรมที่เกิดขึ้น
ตำรวจยังตามจับคนร้ายไม่ได้ การสืบสวนทำไปอย่างเชื่องช้า
เพราะไม่มีใครที่เห็นเหตุการณ์สักคน ตำรวจจึงพยายามตีวงล้อม
จากคนที่เกี่ยวข้องกับผู้ตาย แต่ความพยายามเหล่านั้นก็ไร้
ความหมาย จนเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นเป็นครั้งที่สองและครั้งที่สาม

ผู้เขียนบรรยายสิ่งต่างๆ ในเรื่องได้อย่างชัดเจน เล่นกับ
อารมณ์ของคนอ่านได้เป็นอย่างดี บางจังหวะที่อ่านถึงกับอึ้งไป
กับเรื่องราวของฆาตกร จนต้องหยุดคิดทบทวนก่อนที่จะอ่าน
บรรทัดต่อไป

ต้องขอบอกก่อนเลยว่า หนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับผู้อ่าน
ที่จิตแข็ง และไม่เหมาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เริ่มต้นอ่านงานสืบสวน
สอบสวน เพราะเนื้อหามีความรุนแรงพอสมควร

ความรุนแรงของฆาตกรที่ได้รับฉายาว่า *บุรุษกบ* ตัวตน
ที่แท้จริงของ *บุรุษกบ* ที่ยังคงม่ออย่างต่อเนื่องและแปลกประหลาด
ขึ้นทุกทีคือใคร และตำรวจจะหยุดยั้งฆาตกรต่อเนื่องคนนี้ได้
หรือไม่ นี่คือนิยายที่คุณละสายตาไม่ได้แม้แต่บรรทัดเดียว

บทที่ 1

แขวน

หนึ่ง

1 ธันวาคม

03.30 น. ออกจากร้านขายหนังสือพิมพ์ สตาร์ทรถจักรยานยนต์ไฟฟ้า อากาศหนาวเย็นปะทะจมูกอย่างเฉียบพลัน

“หนาว...บรี้อ!”

ชิโร่สะดุ้งโหยง แต่ยังขี่จักรยานยนต์ต่อไป สูดหายใจต่อ ลึกพึ๊กน้ำมูกก็ไหลย่อย ไม่พร้อมจะให้ใครเห็นใบหน้าในเวลานี้ แต่เคราะห์ดีตอนนี้แทบไม่มีรถยนต์และผู้คนสัญจรบนถนนเส้นนี้

พื้นที่จัดส่งของชิโร่อยู่ในห้าตำบลซึ่งอยู่ห่างไกลร้านที่สุด เขาส่งหนังสือพิมพ์จำนวนหกร้อยฉบับ เป็นยอดสูงสุดของร้าน แต่เนื่องจากคำนวณเวลาที่ใช้ส่งแต่ละฉบับไว้แล้วจึงจัดส่งมากกว่านั้นไม่ได้ หากหนังสือพิมพ์เกินห้าร้อยฉบับ เจ้าของร้านจะให้ใช้จักรยานยนต์ ถือเป็นโชคสองชั้น โรงเรียนมัธยมปลายห้ามนักเรียนทำใบขับขี่จักรยานยนต์หากไม่จำเป็นจะไม่อนุญาต แม้จะเป็นงาน แต่ความสดชื่นที่ชิโร่ได้จากการขี่จักรยานยนต์ไปบนถนนลาดยางยามเช้าตรู่ให้เอาอะไรมาแลกก็ไม่ยอม ชิโร่

ตื่นตื่นราวกับได้เป็นเจ้าของในตำบล

เขาลัดเลาะย่านที่อยู่อาศัย ส่งหนังสือพิมพ์เสร็จไปแล้ว
ครึ่งหนึ่ง ทั้งเครื่องยนต์และร่างกายอุ่นขึ้น ปลายนิ้วก็หายชาแล้ว

“เอา...ละ”

ชิโร่ถอนหายใจ เฟ่งมองพื้นที่ต่อไปซึ่งเป็นกลุ่มแมนชั้น
เจ้าปัญหา แมนชั้นแบ่งขายสูงยี่สิบชั้นจำนวนหกหลัง ตั้งอยู่
รอบนอกตำบลทากิมิ มีชื่อว่าสกายสเตจทากิมิ กลุ่มแมนชั้น
สูงตระหง่านได้ท้องฟ้าสีขาวในฤดูหนาว ไม่ได้เปิดไฟที่หน้าต่าง
เลยสักบาน ดูราวกับสถูปยักษ์สีดำ

โมลิ มันไม่ใช่แค่คำอุปมาอุปไมย จริงๆ แล้วกลุ่มแมนชั้น
แห่งนี้มีชื่อเล่นไม่เป็นมงคลว่าแมนชั้นผี แต่ละตึกจุนได้
แปดสิบครัวเรือน รวมหกอาคาร สี่ร้อยแปดสิบครัวเรือน แต่
มีคนอยู่ไม่ถึงสิบเปอร์เซ็นต์ ช่วงก่อนฟ้าสางแบบนี้ยังไม่เท่าไร
แต่ช่วงเย็นที่ครอบครัวอยู่พร้อมหน้ากันแทบจะนับห้องที่เปิดไฟ
ตรงหน้าต่างได้

เวลามาที่นี่ ชิโร่จะรู้สึกขนลุกทุกครั้ง ทว่าหดหู่มากกว่า
หวาดกลัว เพราะต้องไปหย่อนหนังสือพิมพ์ลงตู้จดหมายที่ประตู
แต่ละบานของสกายสเตจทากิมิ ที่นี่ไม่ได้ดูดีเหมือนชื่อ ปกติ
แล้วแมนชั้นใหญ่ขนาดนี้จะมีตู้จดหมายรวมที่ชั้นล่าง แน่นอน
สกายสเตจทากิมิมิมี แต่ลูกบ้านซี่เกียจลงมาหยิบหนังสือพิมพ์
ที่ชั้นล่าง ถ้าเป็นแมนชั้นทั่วไป ชิโร่จะไม่ถามความสมัครใจ
ลูกบ้าน เนื่องจากตู้จดหมายแต่ละห้องอยู่ที่เดียวกันอยู่แล้ว
เวลาส่งหนังสือพิมพ์จึงสะดวกที่สุด ทว่าแมนชั้นนี้มีลูกบ้าน
อยู่ทั้งหมดไม่ถึงสิบเปอร์เซ็นต์ เมื่อพิจารณาระยะทางขึ้นลงแล้ว
ไปส่งหนังสือพิมพ์ในย่านบ้านเดี่ยวยังจะได้ยอดเยี่ยมกว่า

แต่บนไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้น ชิโร่หนีหนังสือพิมพ์เจ็ดฉบับ
ไว้ที่สี่ข้าง ขึ้นลิฟต์ติดหมายเลขหนึ่งไปจนถึงชั้นยี่สิบ ซึ่งเป็น
ชั้นสูงสุด พอส่งหนังสือพิมพ์ชั้นนั้นเสร็จ คราวนี้เดินลงบันได
สุดทางเดิน วิธีนี้ช่วยประหยัดเวลาได้ดีกว่าลงลิฟต์ทุกครั้ง

ชั้นสิบแปด ชั้นสิบเจ็ด ชั้นสิบหก---

สองเท้าเคลื่อนไหวคล่องแคล่ว แต่พลงันสะดุดก็กเมื่อมาถึง
ชั้นสิบสาม

สิ่งนั้นห้อยออกมาจากชายคาด้านหน้า หันหน้าออกทางขึ้น
ลงบันไดซึ่งคนภายนอกมองเห็น เป็นวัตถุยาวประมาณสองเมตร
เขาเหลียวเห็นเมื่อสามวันก่อน แต่เนื่องจากต้องทำงานแข่งกับ
เวลาเลยไม่ได้สนใจ และที่สำคัญ ชั้นสิบสามไม่มีลูกบ้านอยู่
จึงไม่จำเป็นต้องหยุดเดิน

แม้บรรยากาศจะมีดี แต่ก็ยังดูออกว่ามีผ้าใบสีฟ้าคลุมอยู่
วัตถุนั้นแขวนอยู่บนตะขอโลหะตัวเดียวขนาดเท่าฝ่ามือ ฝังอยู่กับ
ชายคา เวลาลมพัดวัตถุนี้จึงแกว่งไกว

ดูราวกับกระสอบทรายหรือหนอนปลอก

ที่วันนี้ชิโร่สนใจวัตถุชิ้นนั้นเพราะส่วนบนของผ้าใบหลุดออก
เผยให้เห็นส่วนปลายที่มีตะขอเกี่ยวเล็ก

(เอ๊ะ อะไร)

(---พันเธอ)

ชิโร่เพ่งมอง ลมพัดมา

กลิ่นเหม็นเตะจมูก

เหม็นบูดอ่อนๆ ไซ้มากับอากาศหนาวเย็น

ทุกครั้งที่วัตถุแกว่งไกว ชายผ้าใบหลุดออกกระพือลม

โยกเยก พับพับ โยกเยก พับพับ

ความหวาดกลัวเล่นสลุ่สมอง แต่ความอยากรู้อยากเห็น
มีมากกว่า ใจหนึ่งบอกว่าอย่าเลย แต่ชิโร่ไม่ฟัง พลิกชายผ้าใบดู
ทันใดนั้นผ้าใบที่ถูกตรึงไว้จุดเดียวเปิดออกอย่างง่ายดาย ลมพัด
ปลิว เผยให้เห็น---

ร่างหญิงไร้อาภรณ์

ปากเกี่ยวตะขอห้อยอยู่

โยกเยก

โยกเยก

เขาเพ่งมอง ริมฝีปากเธอสั่นระริก

ยังหายใจอยู่อย่างนั้นหรือ ---

เอ๊ย ริมฝีปากไม่ได้สั่นระริก

หนอนจำนวนนับไม่ถ้วนดันยุคยึกออกมาจากปาก

ชิโร่หลุดอุทาน ปากเป็นตะคริว เข้าทรุดกองกับพื้น เบือน
หน้าหนี เห็นผ้าใบหลุดออกตกอยู่ ริมผ้าใบมีเศษกระดาษ
บางอย่างติดไว้ เขาอ่านข้อความที่เขียนอยู่ในนั้นได้

วันนี้จับบได้แล้ว

เอาใส่กล่องเล่นโน่น

เล่นนี้ แต่ชักเบื่แล้ว

นึกขึ้นได้ ทำให้เป็นหนอน

ปลอดภัยกว่า เอาเข็มเกี่ยว

ปากไปแขวนไว้บนที่สูง

สูงดีกว่า

สถานีตำรวจภูธรในจังหวัดชลบุรีก็ได้รับแจ้งเหตุครั้งแรกตอนหกโมงเช้า เจ้าหน้าที่แผนกสืบสวนที่หนึ่งกับแผนกพิสูจน์หลักฐานมาถึงที่เกิดเหตุหลังจากนั้นไม่นาน มองจากชั้นสูงท้องฟ้าฝั่งทิศตะวันออกสว่างแล้ว แต่ต้องรออีกสักพักกว่าดวงอาทิตย์จะขึ้น

โคเตงาวะ คาสึยะ ระบายลมหายใจสีขาวพลางปิดคอเสื้อโค้ต ลมเย็นก็จริง แต่ตัวการสร้างความหนาวไม่ได้มีแค่นั้น

ศพหญิงตรงหน้ากว้างไกล ผิวหนังขาวซีดขาดความชุ่มชื้น บริเวณร่างกายท่อนล่างเกิดรอยจ้ำหลังเสียชีวิต นัยน์ตาขาวขุ่นเบิกโพลงแทบถลนออกมานอกเบ้า ตะขอก่ียวปากแหงทะลุขากรรไกรบน ปลายตะขอทะลุออกข้างจมูก นอกนั้นไม่มีบาดแผลสะดุดตาและไม่มีเลือดออก ศพไม่ได้ดูน่าสยดสยอง แต่พอดูไปเรื่อย ๆ กลับรู้สึกราวกับว่าอุณภูมิหัวใจลดฮวบฮาบ ศพน่าสังเวชสะท้อนให้เห็นว่าคนร้ายแสดงอารมณ์มีดตำพลั่งพล่าน แต่สิ่งที่เขารับรู้ได้จากศพนี้มีแค่ความหนาวเย็น

“หมูนี่มีศพแบบนี้เพิ่มขึ้นนะ”

วาตาเซะบ่นอย่างหัวเสียอยู่ข้างกัน

“คนร้ายจ้วงแทงท้อง รีบหนีไปทั้งศพไว้ นึกถึงศพตายง่าย ๆ แบบนั้นซะมิด อ่า ไม่มีศพไหนเจริญตาหรอก แต่ว่าศพนี้ไม่เจริญตาสุด ๆ ชวนให้นึกถึงต้นไม้แดนใต้ออกผลไม้ประหลาด หยดเลือดบนใบ หยดเลือดลงราก ศพคนผิวสีกว้างไกลในสายลมแดนใต้ ผลไม้ประหลาดห้อยอยู่บนต้นป๊อปอาร์”

“...หัวหน้าพูดเรื่องอะไรครับ”

“เพลงแจซท์่อนหนึ่ง เป็นเพลงดังของบิลลี ฮอลิเดย์¹ ชื่อ *ผลไม้ประหลาด*...อ่า คนรุ่นอย่างนายคงไม่รู้จักหรอก เนื้อเพลง สื่อถึงคนผิวสีโดนลงประชกัณฑ์ ถูกจับแขวนคอไว้กับต้นไม้ ส้มัยที่ยังมีระบบทาส”

“งั้นหัวหน้าตีความว่าสิ่งนี้คือการประชาทัศน์หรือเปล่าครับ”

“อย่าเพิ่งด่วนตัดสิน ฉันบอกว่าชวนให้นึกถึงนะ”

วาทาเซะปฏิเสธแล้วปัดมืออย่างรำคาญ แต่คำว่าประชาทัศน์ ยังคาใจ ศพแคถูกแขวนไว้ในที่สูง ไม่ได้ถูกปล่อยทิ้งไว้ ไม่ได้ โดนชำแหละ ที่แน่ ๆ คือคนร้ายทำให้เหยื่ออับอายและเป็นการลงทัณฑ์ต่อหน้าคนอื่น เป็นการทิ้งหลักฐานชวนให้เบรียบเปรย จริง ๆ

“ผู้พบศพล่ะ”

“ทาจิบานะ ชิโร่ คนส่งหนังสือพิมพ์ รับผิดชอบแมนชั่นนี้ และเจอศพระหว่างส่งหนังสือพิมพ์ ที่สำคัญคือเขาเห็นผ้าใบ คลุมศพเมื่อสามวันที่แล้วครับ”

“สามวันที่แล้วหรอ ระหว่างนั้นศพตากแดดตากลมโดยไม่มีใครสังเกตเห็นเลยหรอ เฮอะ ข้างหน้าเป็นบันไดตึกข้างกัน เลยเป็นมุมอับ ไม่ใช่ซากาโมโตะ คิว² เสียด้วยสิ คนทั่วไป ไม่เดินเงยหน้าหรอก ว่าแต่ ตะขอนี้ติดอยู่ตรงนี้ตั้งแต่แรกแล้วหรอ”

¹ Billie Holiday (ค.ศ. 1915 - 1959) นักร้องหญิงผิวสีชาวอเมริกัน เธอมี น้ำเสียงแหบและทมนั่สรวัเป็นเอกลักษณ์ ผลงานเพลงที่มีชื่อเสียงที่สุดของเธอคือ *ผลไม้ประหลาด* (Strange Fruit) ซึ่งสะท้อนเหตุการณ์การเหยียดผิวและความรุนแรงใน สหรัฐอเมริกา

² Sakamoto Kyu (ค.ศ. 1941 - 1985) นักร้องชายชาวญี่ปุ่น เจ้าของเพลงฮิต *อุเอะ โอะ มุอิเตะ อาร์โก (เดินเงยหน้า)* หรือที่เราจักกันในชื่อ *สุกียากี้*

“ครับ ช่วงที่แมนชั้นนี้เริ่มแบ่งขาย โครงการติดตะขอไว้เพื่อแขวนป้ายผ้าครับ”

“เสื้อผ้า ข้าวของติดตัวล่ะ”

“ศพเปลือย มีแค่ผ้าใบสีฟ้าคลุมไว้ ไม่เห็นข้าวของพวกนั้นอยู่ใกล้ศพ เหลือแค่เศษกระดาษแผ่นนี้ครับ”

วตาเซะรับเศษกระดาษในถุงสุญญากาศในลอน ไล่สายตาอ่านข้อความราวกับเห็นขยะสด ตาปรี๊ดคล้ายเปลือกตาหนักแต่โคเตงาวะรู้ดีว่านายน์ตาชายผู้นี้มีประกายลุ่มลึก ไม่ปล่อยผ่านอะไรก็ตามที่ปรากฏแก่สายตา

“วันนี้จับกันได้แล้ว จันทะรอ ไปลอกเขามา ไม่ได้คิดเองสินะ เฮอะ จดหมายคนร้ายหะรอ...เฮ้ เด็กใหม่ นายชอบคดีแบบนี้ใช่ไหม”

พอโดนโยนคำถามกะทันหัน โคเตงาวะพูดไม่ออก เขารอคดีประหลาดแบบนี้ซึ่งสื่อมวลชนมักสนใจอยู่จริง ๆ ปฏิเสธไม่ได้ว่าตอนนี้ความอยากสร้างผลงานระคนความกระหายสงครามผุดขึ้นมาในใจ

ทว่าอีกมุมหนึ่ง ความเกลียดชังตามธรรมชาติก็ก่อตัวขึ้นในส่วนลึก

โคเตงาวะไล่สายตาดูบนเศษกระดาษ เขียนตัวอักษรด้วยมือไม่ใช่ตัวพิมพ์ แต่แบ่งวรรคมีหัวเหมือนลายมือเด็ก ขนาดอักษรแต่ละตัวไม่เท่ากัน เขียนอักษรแต่ละตัวตามใจ บ้างโยเย บ้างลากเส้นยาวเกินเหตุ ดูไม่เหมือนอักษรที่เขียนให้คนอื่นอ่าน

“คนร้ายถอดเสื้อผ้าออกเพื่อไม่ให้รู้ว่าเหยื่อเป็นใครหรือเปล่าครับ”

“ไม่หะรอ ถ้าอย่างนั้นทำลายใบหน้าไม่ดีกว่าหะรอ สำหรับ

คนร้ายแล้ว คนอื่นจำหน้าเหยื่อได้ก็ไม่ใช่ปัญหา”

“งั้น ทำไมละครับ”

“...เพราะกบไม่ใส่เสื้อผ่านะสิ”

โคเตงวามองไปข้างล่าง น่าจะมีคนได้ยินเสียงรถตำรวจ ช่วงฟ้าสว่างในฤดูหนาว ทว่าเวลานี้ไม่เห็นพวกชอบมุง สวนหย่อม ระหว่างอาคารมีวัชพืชขึ้นรก มองจากตรงนี้ก็ยิ่งเห็นเครื่องเล่น สนิมเชรอะ เมื่อเปรียบเทียบกับภาพลักษณ์มีรสนิยมของแมนชั่น มันช่างดูซอมซ่อเหลือเกิน

หลังการตรวจสอบที่เกิดเหตุเสร็จสิ้น โคเตงวามองเห็น เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานซึ่งยังเดินป่วนเปื้อนอยู่ตรงโถงทางเดิน เริ่มขยับย้ายศพ ที่แรกพวกเขาถกเถียงกันว่าจะถอดตะขอออกจากปากไหม แต่สุดท้ายสรุปว่าจะถอดตะขอออกจากชายคาโดยให้เหตุผลว่า ต้องเก็บไปด้วยเพื่อส่งไปพิสูจน์หลักฐาน โคเตงวามองเลยต้องถือเครื่องมือไปช่วยถอดตะขอ

อันดับแรก เจ้าหน้าที่สามคนจับศพเอาไว้ โคเตงวามองเหยียบราวบันไดถอดนอตยึดตะขอออก เนื่องจากอยู่ในท่าผิดธรรมชาติ เจ้าหน้าที่อีกคนหนึ่งจึงช่วยจับสะโพกเขาไว้ ขณะมือทำงานไป เขาพลอยหลบตาลงจึงเห็นใบหน้าศพในระยะประชิด หนอนแมลงวันหลายตัวกำลังจะบินออกจากมุมหนึ่งของนัยน์ตาขาวชุน พอเห็นภาพนั้น เขาริบเบือนหน้าหนี ใบหน้านั้นไม่เหลือเค้าสิ่งมีชีวิต แต่แทบจะไม่มีบาดแผลและยังไม่เปลี่ยนสภาพ ถ้าให้เจ้าหน้าที่วาดภาพเหมือนและนำไปเผยแพร่ออกสื่อ อีกไม่นานก็คงจะรู้ว่าผู้ตายคือใคร

“เวลาเอาศพลงต้องใช้แรงสามคน แต่คนร้ายลงมือคนเดียว ตอนแขวนเหยื่อต้องออกแรงเยอะมากเลยนะ”

หลังใช้ความพยายามอยู่ห้านาทีตะขอก็กินหลุด ศพมีตะขอ
เกี่ยวปากถูกคลุมด้วยผ้าใบ

“เออละ บอกให้เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานจัดการต่อ งั้น
เด็กใหม่ ไปกันเถอะ”

“ถ้าจะไปสอบปากคำผู้ดูแลแมนชั่น ผมไปคนเดียวก็พอครับ
หัวหน้าไม่ต้องไปด้วยตัวเองทุกครั้งก็ได้”

“ทำไม นายมีปัญหาเหรอ”

“ปะ...เปล่าครับ ที่ผมพูดไม่ใช่เพราะว่ามีปัญหา”

“เวลาจับคู่กับเด็กใหม่อย่างนาย ต้นสังกัดจะเดือดร้อน
จะว่าไป พวกที่ฉันอยากให้เป็นพี่เลี้ยงก็ติดคดีอื่นอยู่ ไม่มีใคร
ว่างเลย แผนกสืบสวนที่หนึ่งมีคนไม่เคยจะพอ หรือว่านาย
ไม่พอใจที่จับคู่กับฉัน ตามมา ไม่ต้องอ้ำโน้นอ้นนี่”

โคเตงวาระถอนหายใจเบาๆ เดินตามหลังวาทาเซะไป แม้
วาทาเซะจะบ่น แต่สีหน้าเวลาอยู่ในที่เกิดเหตุดูกระชุ่มกระชวย
สารวัตรคนอื่นๆ ต่างทุ่มเทให้กับงานนั่งโต๊ะ แต่ชายคนนี้ก็กลับ
อ้างเหตุผลต่างๆ นานาเพื่อจะได้ออกมานอกกองบัญชาการ
ตำรวจภูธร

เมื่อมาถึงห้องผู้ดูแลแมนชั่นที่ตั้งอยู่ชั้นล่าง ผู้ดูแลเพิ่งจะ
มาถึงพอดี

“อ่า ต้องขอโทษด้วยครับที่เรียกมาตั้งแต่เช้า คุณสึจิมากิ
ผู้ดูแลสินะครับ ผมวาทาเซะ จากสอพอไซตามะ”

เขาทักทายอย่างมีอริยาไคย แต่หน้าตาเหมือนคนคิดแต่เรื่อง
จะต้อยตีดนอื่น สึจิมากิไล่กระตุกผงะถอยหลัง เผยให้เห็น
ความหวาดวิตกตั้งแต่แรก คงทราบข่าวแล้วบึ่งมาทันที หรือเป็น
เพราะว่าใบหน้ารูปไข่ชูปตบเหมือนหนู เลยยังดูน่าเวทนา

“คุณคงทราบเรื่องแล้วว่า พบศพหญิงคนหนึ่งใกล้บันได
แมนชั่นชั้นสิบสาม รบกวณคุณช่วยดูหน้าศพแล้วยืนยันว่าเป็น
ลูกบ้านที่นี่หรือเปล่า แล้วก็ผู้พบศพให้การว่าเจอศพแขวนอยู่
เมื่อสามวันก่อนครับ”

“อะ...ขอโทษครับ ขอโทษครับ!”

ลี้จิมากิขอโทษรัว ๆ ทั้งที่ไม่ได้โดนตำหนิ

“ปกติแล้วทำความสะอาดแมนชั่นยังไงบ้างครับ”

“อะ...ผมก็ไม่ได้มาประจำ มาวันเว้นวัน จันทรพัธคุรุ
เลยไม่ได้ทำความสะอาดทุกชั้นทุกครั้ง ถ้าเป็นชั้นเดียวกันก็ทำ
ทุก ๆ สองอาทิตย์”

“ไม่ได้มาประจำเหรอ แมนชั่นใหญ่ขนาดนี้เนี่ยละ คุณคง
ไม่ได้ดูแลทั้งหกตึกคนเดียวใช่ไหม”

“...สามคนครับ ผมดูแลตึกหนึ่งกับตึกสาม”

“หกตึกมีคนดูแลแค่สามคน...หมายความว่าลดจำนวน
พนักงานเหรอครับ”

คำตอบที่ได้คือ ที่แรกมีผู้ดูแลประจำอาคารละหนึ่งคน แต่
แล้วลดเหลือครึ่งหนึ่งเนื่องจากต้องการลดค่าใช้จ่ายในการบริหาร
จัดการ สวนหย่อมและอุปกรณ์ต่าง ๆ จึงถูกปล่อยให้ทรุดโทรม
เพราะพนักงานไม่พอและขาดงบประมาณ

“...เลยมีสภาพเหมือนโดนแมลงแทะแบบนี้สินะครับ
อย่างนั้นเอง ชั้นสิบสามเป็นชั้นที่ไม่มีใครอยากอยู่ด้วยสิ ว่าแต่
เวลาทำงานของคุณคือตอนไหน”

“เก้าโมงเช้าถึงหกโมงเย็นครับ...”

ลี้จิมากิก้มหน้าอย่างละอายใจ

ไม่ว่าผู้เคราะห์ร้ายจะเป็นลูกบ้านหรือไม่ แต่ถ้าคนร้าย

แบกศพเดินบ้านเปื้อนอยู่ในตึกย่อมเป็นที่สะดุดตา แต่ผู้ดูแล
ไม่อยู่หลังหกโมงเย็น อีกทั้งลูกบ้านมีจำนวนน้อยขนาดนี้ก็เป็น
ไปได้ที่จะไม่มีใครเห็น ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก แมนชั้นนี้รูปลักษณ์
ภายนอกดูเก๋ไก๋ แต่อยู่ห่างไกลความเจริญ

คดีนี้คงจะทำให้ลูกบ้านลดลงไปอีก โศตวงวะคะเนไป
ในแง่ร้าย

สี่จิมาก็ให้ปากคำต่อจนเสร็จแล้วไปดูหน้าศพ ยืนยันว่าเป็น
หญิงแปลกหน้า

โศตวงวะไปสอบถามเพื่อนบ้านทั้งที่นึกไว้แล้วว่าเปล่า
ประโยชน์ น่าละเหี่ยวใจ นอกจากชั้นสิบสามแล้ว ชั้นสิบสี่ก็ไม่มี
คนอยู่ สุดท้ายแล้วเขาสืบถามลูกบ้านทั้งตึกแต่ไม่ได้เบาะแ
อะไรเลย

กองบัญชาการสืบสวนตั้งขึ้นในสถานี่ตำรวจภูธรฮันโน
ช่วงเที่ยง โศตวงวะตั้งใจว่าจะกลับไปกองบัญชาการสืบสวน แต่
รถตำรวจกลับมุ่งหน้าไปคนละทาง

“หัวหน้า จะไปไหน”

“ห้องเรียนนิติวิทยาศาสตร์”

“ไป...ทำอะไรครับ”

“โซคดีที่วันนี้ศาสตราจารย์มิตสึซากิสอน ตามแก่นันเดินช้า
แต่ทำงานฉับไว ป้านี่น่าจะชันสูตรศพเสร็จแล้ว จะให้ยื่นร
รายงานอยู่ที่กองฯ ไດยังงิ ไม่มีผู้เห็นเหตุการณ์ เบาะแ
เป็นศูนย์ ตอนนี้องต้องไปถามศพโดยตรงเท่านั้น”

โศตวงวะขึ้นชมเกมระอาหัวหน้าผู้กระตือรือร้นตลอดเวลา
ความกระฉับกระเฉงคือข้อดีของวาตาเซะ เขาฟังพาได้ แต่ก็รู้ว
าจนโดนจูงจมูกไม่หยุดหย่อน โศตวงวะจึงไม่ค่อยยลั้ม ที่สำคัญ

คือตอนอดเป็นผู้นำ

มาอยู่แผนกสืบสวนที่หนึ่งได้หนึ่งปีแล้วเลยอยากจับกุมคนร้ายในคดีใหญ่ให้ได้เร็วๆ---โคเตงวาระคิดแบบนั้น ปลายนิ้วมือขวาววนจิกเข้าฝ่ามือ ไม่ต้องดูก็รู้ว่าบนฝ่ามือมีรอยแผลพาดผ่านสองนิ้ว โคเตงวาระใช้นิ้วโป้งซ้ายลูบรอยแผลนั้น เป็นนิสัยติดตัวที่คนอื่นชัก

พอเปิดประตูห้องเรียนนิติวิทยาศาสตร์กลิ้งฟอร์มาลินก็โชยเตะจมูก กลิ่นแรงมากจนโคเตงวาระผลอลำลัก แต่แวตาสะเปลี่ยนแปลงมีอำนาจอย่างไม่รู้สึกรู้สา “ไ้ อาจารย์ ผมมารบวณอีกแล้วครับ”

แม้จะเป็นช่วงฤดูหนาว แต่ในห้องเรียนนิติวิทยาศาสตร์ไม่มีฮีตเตอร์ แ่นอนว่าที่นี่เป็นสถานที่ผ่าศพ แม้อากาศจะไม่ได้เย็นจนเป็นน้ำแข็ง แต่ต้องรักษาอุณหภูมิห้องไว้ให้อยู่ต่ำกว่าห้าองศาเซลเซียสเสมอ ห้องกว้างมาก แต่เพดานเตี้ย บวกกับหลอดไฟห้อยต่ำ ยิ่งชวนอึดอัด เติงผ่าศพสี่เตียงทำจากสเตนเลสตั้งอยู่ในพื้นที่กว้าง บนพื้นมีน้ำขังเป็นวงกว้าง คงจะเพ็งล้างพื้นหลอดไฟทั้งหมดแปดดวงส่องสว่างทั่วห้อง แสงไฟขาวซีดนั้นทำให้บรรยากาศในห้องยิ่งดูเหน็บหนาว

ชายชราผมขาวหวิผมทรงเสยนั่งอยู่ที่มุมห้อง เงยขึ้นจากซามจอมเมฆมา มิตสึซากิ โทจิโร่ หัวหน้าสาขานิติวิทยาศาสตร์เขาเป็นชายร่างเล็ก ใบหน้าคมสัน แต่แวตาดำเฉียบคมคุ่นดูราวกับนกกล่าเหยื่อ

“คุณเนี่ย อะอะโวยวายไม่เปลี่ยนเลยนะ ลำเเนียกบ้างมั้ยว่าที่นี่เป็นที่ไหน คุณอยู่ในตึกโรงพยาบาลภายในวิทยาเขต แถมยังอยู่ต่อหน้าดวงวิญญาณของผู้ตายนะ”

“ขอโทษครับ ผมเป็นคนเสียงดังอยู่แล้ว”

“แล้วก็ความประพฤติแย่ ที่คุณมาที่นี่เพราะว่าในที่เกิดเหตุไม่มีทั้งข้าวของของผู้ตาย ทั้งผู้เห็นเหตุการณ์ และไม่มีที่อื่นให้ไปแล้วละสิ เอาเถอะ เจ้าหน้าที่ชั้นสูตรพลิกศพก็กลับไปแล้ว ฉันกินใกล้จะเสร็จแล้วด้วย ใส่เสื้อกาวน์รอไปก่อน”

วาทาเซะเอื้อมมือไปหยิบเสื้อกาวน์ก่อนที่จะอีกฝ่ายจะสั่ง “เอ้า” เขาโยนเสื้อกาวน์อีกตัวหนึ่งให้โคเตงาวะพร้อมกำชับเบา ๆ

“รีบ ๆ ใส่ซะ ถ้ากลิ่นติดเสื้อนอกต้องเอาไปซักถึงจะหมดกลิ่นนะ”

โคเตงาวะรีบสวมเสื้อกาวน์พลางชำเลื่องซาม ในซามมีอุ้งเนื้อ เขานึกสงสัยว่าคนที่นั่งหันหลังให้ร่างไร้ชีวิตบนเตียงผ่าศพแล้วสุดเส้นอุ้งได้จะต้องจิตแข็งสักแค่ไหนหนอ

“ว่าแต่ หมู่นี้ศพที่คุณส่งมาให้ดูไม่เป็นชิ้นเป็นอันเลยนะ เดือนที่แล้วดูเหมือนเศษเนื้อติดกระดูก คราวนี้เป็นของแห้ง”

“ยุคสมัยเปลี่ยนไปละมังครับ”

“ขอแบบที่เขานิยมบ้างเถอะ เจอศพแบบนี้ทุกครั้งก็ไม่ไหว เห็นว่าตากแดดตากลมมาสัปดาห์แล้ว คงจะอยู่ในที่แห้งและลมโกรกดีละสิ แต่โชคดีที่ยังไม่เน่า”

ศาสตราจารย์มิตสึซากิซดน้ำซุบก้นซาม ลูกชิ้นซ้า ๆ เดินไปที่โต๊ะผ่าศพซึ่งมีผ้าคลุม เลิกผ้าออก เผชิญหน้ากับศพที่เพิ่งแยกกันเมื่อเช้าอีกครั้ง ทว่าน่าตะขิดหงายปากออกไปแล้ว

“ถ้าสถานที่เก็บศพมีอุณหภูมิตั้งแต่ห้าองศาเซลเซียสขึ้นไป ศพจะเริ่มเน่าแม้ในช่วงฤดูหนาว เมื่อศพเริ่มเน่า โปรตีนซึ่งมีกัมมะถันเป็นองค์ประกอบจะแตกตัว ก่อให้เกิดแก๊สเน่า พอแก๊สเน่าบวกกับเวลาที่ผ่านไป ศพจะเริ่มอืด ส่วนที่อ่อนนุ่ม

เช่น ดวงตา ลิ่นและริมฝีปากจะบวมขึ้น ใบหน้าจึงผิดรูป ดูไม่เหมือนตอนยังมีชีวิต ก็เลยถือว่าศพนี้ยังเคราะห์ดี เอ้ พ่อหนุ่ม พังอยู่หรือเปล่า”

พอโดนเรียก โศตงวาก็พยักหน้าอย่างว่าง่าย เมื่อเผชิญหน้ากับน้ำเสียงไม่ค่อยเต็มใจของมิตลีซากิกักบกลิ่นศพพญาก็ เขาเก็บซ่อนความไม่เคารพผู้สูงอายุไว้ในใจ

ศาสตราจารย์มิตลีซากิสอดแขนซ่อนคอศพยกศีรษะขึ้น หนึ่งศีรษะโดนกรีดตั้งแต่หลังใบหู เผยให้เห็นกะโหลก

“บริเวณท้ายทอยมีแผลแตก พอเปิดผิวหนังออกพบว่า กะโหลกเสียหายและมีเลือดตกใน สันนิษฐานจากลักษณะ บาดแผล น่าจะถูกตีด้วยวัตถุไม่มีคม แต่เป็นการตีครั้งเดียว บาดแผลไม่กรรจถึงแก่ชีวิต บาดแผลกรรจอยู่ตรงนี้”

มิตลีซากิวางศีรษะลง ชี้ออหอย ผิวหนังขาวซีดทั้งรอยเชือก สีม่วงชัดเจนราวกับใช้ปากกามาร์กเกอร์ลากเส้น

“สาเหตุการเสียชีวิตเนื่องจากโดนรัดคอจนขาดอากาศหายใจ อารูธังหารคือเชือกเส้นเล็ก คนร้ายออกแรงมาก แผลถลอก ที่หลังเหลือนบนคอลึกผิดปกติ รอยแผลมีสองเส้นแสดงว่า คนร้ายรัดคอด้วยเชือกสองทบ นอกจากนี้มีร่องรอยใช้กำลัง รุนแรง ไม่ใช่ร่องรอยล่งละเมียดทางเพศ หนึ่ง ตะขอที่แทง ทะลุขากรรไกรบนมีปลายมน แต่แทงทะลุเนื้อกับกระดูกได้ สันนิษฐานว่าชันผิวหนังเริ่มเน่าและสลายตัวไม่อาจทนรับ น้ำหนักศพและกินลึกเข้าเนื้อ บริเวณต้นแขนและช่วงท้อง มีเลือดคั่งและรอยเชือก แต่น่าจะเป็นรอยมัดบนผ้าใบ จึงเห็น ไม่ชัด อาจจะเป็นรอยที่ได้มาจากตอนขนย้ายศพ แล้วก็ผู้ตาย เพิ่งจะใส่ฟันปลอม คงถอนฟันซ่อนออก”

“ระยะเวลาการตายล่ะครับ”

“วันก่อนจะถูกแขวน ซึ่งน่าจะเริ่มตั้งแต่ช่วงกลางวันถึงกลางคืนเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ฉันตรวจสอบอาหารในกระเพาะ เจอแซนด์วิชกับชาเขียวยังย่อยไม่หมด สันนิษฐานจากรอยจำหลังเสียชีวิตกับสภาพการเน่าบริเวณท้องน้อย ระยะเวลาการตายน่าจะเป็นอย่างนั้น ตอนที่ฉันกล้ำพุดมีแค่นี้แหละ”

“ถ้าอย่างนั้นผมอยากฟังเรื่องที่ไม่กล้ำพุดบ้าง หมายถึงสิ่งที่ไม่ได้เขียนไว้ในใบชันสูตรศพ ความรู้สึกของอาจารย์ล่ะครับ”

วาทาเซะพูดจาหยิ่งโส ศาสตราจารย์มิตสึซากิได้ยินแล้วขมวดคิ้วแหวบหนึ่ง นึกว่าจะโมโหเสียอีก

“ตำรวจที่มาถามแพทย์นิติเวชโดยตรง คงจะเหลือแค่นายคนเดียวสินะ สมัยนี้มีแต่พวกอยากจะทำแต่งงานเอกสาร”

“ครับ ผมเลยเกรงใจ”

“ไม่จริงหรอก คุณไม่ได้เกรงใจเลยสักนิด แต่ว่ามาถามความรู้สึกคนแก่ปุ่นนี้ไปเพื่ออะไร ฉันมองว่า ถ้านำความรู้สึกส่วนตัวไปอ้างอิงการสืบสวนทางวิทยาศาสตร์จะเป็นภัยนานับการไม่ส่งผลดีเลย”

“นี่อาจจะไม่ใช่การสืบสวนทางวิทยาศาสตร์ครับ ผมเองไม่ไว้วางใจการสืบสวนทางวิทยาศาสตร์เต็มร้อยอยู่แล้ว แค่อายุจะฟังความเห็นของคนทำงานในสายนั้นๆ”

ศาสตราจารย์มิตสึซากิหยักยิ้มมุมปาก อย่างก้าวร้าวๆ กลับไปที่เก้าอี้ตัวเดิม

“ได้ยินมาว่าคนร้ายทั้งกระดาดะโน้ตพิลึกไว้ เนื้อหาทำนองว่าจับกบได้แล้ว ทำให้เป็นหนอนปลอกดีกว่าไข่ม้อย”

“ใช่ครับ”

“ศพนี้มีบาดแผลแค่เล็กน้อย ไม่มีร่องรอยใช้กำลังรุนแรง คนทั่วไปมักจะคิดว่าฆาตกรมีพฤติกรรมสุดชั่วและศพต้องน่ากลัว ตอนนี้ศพลุกขึ้นมาไม่ได้แล้ว เข้ามาจูโจมคนร้ายไม่ได้ด้วยการทำลายศพอย่างการนำไปทิ้งหรือซุกซ่อนคือการแสดงความกลัวอีกด้านหนึ่ง แต่ว่าคนร้ายรายนี้นอกจากจะไม่กลัวแล้วยังเลือกที่จะแก้ผ้าศพลอนจ้อน เอาไปแขวนบนที่สูงและห่อด้วยผ้าใบประหนึ่งเชิญชวนให้ผู้คนมากมายมาดู... คนร้ายไม่คิดว่าศพเป็นศพ มองว่าเป็นเพียงวัตถุหรือหุ่นโหล คุณบอกว่ายากฟังความเห็นฉันไหม จะบอกให้ก็ได้ นี่เป็นฝีมือของคนวิกลจริตพันธุ์แท้ คุณเตรียมใจต่อสู้กับกฎหมายอาญา มาตราสามสิบเก้าได้เลย”

สอง

2 ธันวาคม

วันถัดมาเจ้าหน้าที่สืบเฝ้าตายของแผนกสืบสวนที่หนึ่ง นำทีมโดยวาตาเซะรวมกำลังกับเจ้าหน้าที่อาชญากรรมรุนแรงสถานีตำรวจภูธรฮันโน โดยหลักการแล้ว สถานีตำรวจภูธรฮันโนเป็นฝ่ายสนับสนุนแต่ร่วมมืออย่างผู้นำให้กองบัญชาการตำรวจภูธร

หลังจากตำรวจแถลงคดีพร้อมกับเปิดเผยภาพเหมือนผู้เคราะห์ร้ายเรียบร้อยแล้ว หัวหน้าของผู้เคราะห์ร้ายติดต่อกองบัญชาการสืบสวนทันที เป็นชายชื่อไซโต พนักงานบริษัทจำหน่ายอุปกรณ์สำนักงานแถบสีฤดูบอกว่า ผู้เคราะห์ร้ายชื่ออาราโอะ เรโกะ พนักงานบริษัทเดียวกัน

ไซโต ลีโตมู เข้าพบตำรวจ เขาเป็นชายวัยห้าสิบ ศีรษะเล็ก ไม่ได้แสดงอาการเครียด มีรอยยิ้มเป็นอาวุธคู่กายตามแบบฉบับของพนักงานขาย โบราณว่าไว้ ลิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น วาตาเซะรีบพาไซโตไปดูศพก่อนจะซักถาม ทันทีที่เห็นศพ ไซโตหุบปากกลืนอาเจียน แต่อึดใจต่อมาก็ยืนยันว่าศพคืออาราโอะ เรโกะ

หลังถามที่อยู่ปัจจุบันของอาราโอะ เรโกะ กับที่อยู่เพื่อติดต่อบ้านเกิด โคเตงาวะพร้อมกับเจ้าหน้าที่แผนกพิสูจน์หลักฐานหลายนายเดินทางไปอพาร์ทเมนต์ที่ตำบลโองาตะ อำเภอฮันโน ซึ่งเป็นที่อยู่ปัจจุบันของอาราโอะ เรโกะ ส่วนวาตาเซะไปเตรียมความพร้อมอยู่ที่สถานีตำรวจภูธรฮันโน เพื่อรอฟังรายงานของสมาชิกกองบัญชาการสืบสวนที่เพิ่งตั้งขึ้นมา

อพาร์ทเมนต์ที่หมายชื่อเซนดริวิลล่า โองาตะ อยู่ห่างจากสถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุดราวครึ่งกิโลเมตร มีความเป็นไปได้ว่าอาราโอะ เรโกะ นั่งรถไฟไปทำงานแล้วโดนจู่โจมระหว่างเดินทาง สถานีรถไฟกลับอพาร์ทเมนต์ ตำบลทากิมิซึ่งเป็นสถานที่พบศพก็อยู่ข้างๆ กัน ถ้าเช่นนั้นก็ตีวงคนร้ายให้แคบลงมาได้ อย่างน้อยน่าจะเป็นคนที่รู้จักละแวกนี้ดี

โคเตงาวะอธิบายเหตุการณ์ให้ผู้ดูแลอพาร์ทเมนต์ฟังและขอกุญแจสำรอง

ป้ายชื่อหน้าห้องเขียนด้วยอักษรฮิรางานะอ่อนช้อยว่า *อาราโอะ* ไม่พบหนังสือพิมพ์วางทิ้งไว้ เพราะคงไม่ได้บอกรับตั้งแต่แรก แต่มีจดหมายล้นออกมาจากปากกล่องไปรษณีย์หน้าประตู อาทิ จดหมายโฆษณาต่างๆ ใบแจ้งค่าไฟฟ้า จดหมายทวงหนี้จากแหล่งเงินกู้ธนาคารบอย บริษัทบัตรเครดิตบอย พอเปิดประตูเข้าไปก็ได้กลิ่นหอมละมุนไม่รู้ว่าเป็นกลิ่นน้ำหอม

หรือกลืนดอกไม้ หลายวันมานี้โคเตงาวะดมแต่กลิ่นศพกับกลิ่น
ฟอร์มาลินเลยรู้สึกว่แ่นนั้นก็ค้มค่าแล้ว

ห้องนี้เป็นห้องเดี่ยวขนาดเล็ก เหมาะจะเป็นที่พักของหญิง
วัยไม่ถึงสามสิบ หน้าห้องและโถงทางเดินดูมีสีสันด้วยของตกแต่ง
กระจุกกระจิก เทียบกับหอพักรรรมตาๆ ของเขาซึ่งอยู่ในวัย
เดียวกันไม่ได้เลย โคเตงาวะเดินไปที่ส่วนนั่งเล่นแล้วยังเห็น
ความสดใส หมอนอิงสีสันและของใช้ลายการ์ตูนวางเบียดเสียด
สีสันหลากหลายจนแทบเวียนหัว

ทว่าเมื่อค้นห้องไปเรื่อย ๆ ความสดใสก็เลือนหายไปทีละ
น้อย เริ่มรู้สึกว่ความอ้างว้างเข้ามาแทนที่ หนังสือที่เรียงอยู่
บนชั้นส่วนใหญ่เป็นนิตยสาร อาทิ นิตยสารแพชั่น นิตยสาร
ตกแต่งภายในฉบับพิเศษ นิตยสารอัญมณี แค็ตตาล็อกเก๋
าสินค้าออนไลน์ หนังสือแนะนำร้านอาหารในเขตโตเกียวและ
ปริมณฑล นิตยสารเจ้าสาว นิตยสารหางาน และหนังสือพัฒนา
ตนเองที่ดูไม่เข้าพวก---นิตยสารแค็ตตาล็อกลงรายการสินค้า
ในคลังที่หาซื้อไม่ได้แล้ว มีเยอะจนล้นชั้นวาง อาราโอะ เรโกะ
เป็นคนอยากได้อะไรมากแค่ไหนกันนะ พอพิจารณารวมกับ
ปีกโบทงหน้เมื่อกี้ คำตอบก็กระจ่างชัดในตัว

ปิดท้ายด้วยกรอบรูปที่ถูกคว่หน้าไว้บนชั้นหนังสือ หงายดู
ข้างในไม่มีอะไรเลย เธอคงถอดรูปออกไปเอง กรอบรูปว่างเปล่า
สะท้อนให้เห็นความอ้างว้างของห้องนี้

จู่ๆรู้สึกคล้ายได้ยินเสียงความเคียดแค้นชิงชังแว่มา

โคเตงาวะเริ่มตรวจสอบลิ้นชักโต๊ะ เดี่ยวนี้ทุกคนบันทึกที่อยู่
ไว้ในโทรศัพท์มือถือ แต่บางคนมีสมุดจดที่อยู่ไว้เพื่อสำรองข้อมูล
การลบข้อมูลของคนที่ไม่ได้พูดคุยกันแล้วด้วยโทรศัพท์มือถือทำได้

ภายในพริบตา แต่การกำจัดสมุดที่อยู่ซึ่งเขียนเองต้องใช้เวลา

ไม่นานโคเตงาวะก็หาสมุดที่อยู่ขนาดพกพาเจอ ขณะกรีดหน้ากระดาษดู เจอชื่อชายคนหนึ่งมีสัญลักษณ์ ★ อยู่ข้างบน ต้องเป็นชายคนนี้แน่ๆ

โคเตงาวะรีบคัดลอกข้อมูล หยิปรูปถ่ายอาราโอะ เรโกะ ไปหนึ่งใบแล้วถลันออกนอกห้อง ปลอ่ยให้แผนกพิสูจน์หลักฐานทำงานต่อ ที่นี้อยู่แถวย่านตลาด เวลาเธอกลับบ้านย่อมมีผู้คนพลุกพล่าน ถ้ามีเรื่องไม่ชอบมาพากลต้องมีคนเห็นแน่นอน

แต่พอสอบถามด้วยความคาดหวังไปหนึ่งชั่วโมงก็เริ่มเข้าใจว่ามันเป็นความหวังริบหรี่ ตั้งแต่หน้าสถานีรถไฟไปจนถึงอพาร์ทเมนต์ของอาราโอะ เรโกะ มีร้านค้าเรียงรายก็จริง แต่เป็นย่านตลาดที่เสื่อมความนิยมไปแล้ว เนื่องจากโดนห้างสรรพสินค้าย่านซานเมืองที่เปิดให้บริการเมื่อสามปีที่แล้วแย่งลูกค้าไป ร้านค้าหน้าสถานีรถไฟปิดกิจการเป็นเรื่องปกติ น่าตกใจที่แม้แต่บาร์และร้านขายยาซึ่งมักจะพบเห็นแถวหน้าสถานีรถไฟก็ยังเลิกกิจการ หากหน้าสถานีรถไฟมีสภาพแบบนี้ ลองนึกภาพตามก็จะรู้ว่า ช่วงเวลาพลบค่ำตะวันตกดิน แสงสว่างมีเพียงไฟถนนสลัวรางกับไฟจากร้านสะดวกซื้อ จนหลงคิดว่าเป็นหน้าสถานีรถไฟเปลี่ยวของรถไฟท้องถิ่นสายขาดทุน ผู้อาศัยไม่รู้สึกรอรถกลับรู้สึกไร้ชีวิตชีวา เวลาจะซื้อบิงกิโออกไปซานเมือง แต่ถ้าจะไปย่ำราตรีก็เข้าเมือง คนที่ออกมาจากสถานีรถไฟนี้แม้แต่จะมุดเข้าที่นอน สมกับเป็นเมืองที่เรียกว่าเบตทาวน์

เมื่อรู้สภาพการณ์แล้วก็พอจะเข้าใจ แต่ไม่อาจขจัดความขัดแย้งในใจได้ ประเทศนี้มีบางอย่างบิดเบี้ยว สถานที่พักผ่อนหย่อนใจกลับไม่ได้ไปต่อโดยอ้างเหตุผลเข้าใจยากเรื่องสภาพ

เศรษฐกิจ ถ้าจะบอกว่านี่คือการส่งเสริมท้องถิ่นหรือพัฒนาที่ดิน
ผู้โบกธงบุกเบิกคงเป็นเพียงคนโง่ที่เอาแต่มุ่งมั่นสร้างชื่อ

สุดท้ายแล้วสิ่งที่ได้จากการเดินจนขาแข็งข้าน้อยนิดจน
น่าท้อใจ ชาวบ้านสามคนเคยเห็นอาราโอะ เรโกะ เดินควงแขน
ผู้ชาย แต่ในวันอังคารซึ่งเป็นช่วงเวลาสำคัญไม่มีใครเห็นเธอเลย
โคเตงวาระแวะช่องตรวจตัวในสถานีรถไฟ แต่ไม่มีพนักงานคนไหน
จำหน้าผู้โดยสารได้ พอถามเสร็จ ตะวันชิงพลบ ความมืดดูจมนาน
เนื้อหาเข้าปกคลุมย่านตลาดหน้าสถานีรถไฟ เมืองมืดลงราวกับ
หมึกซึม แสงไฟสีขาวของร้านสะดวกซื้อส่องสว่างอยู่จุดเดียว

สายลมเย็นเยือกอย่างไม่ทันตั้งตัว

เมื่อโคเตงวาระกลับมาถึงกองบัญชาการสืบสวน สถานีตำรวจภูธร
ฮันโน วาตาเซะออกมารับด้วยใบหน้าที่หดหู่ผิดปกติ นึกว่าโมโห
ที่ตนรายงานข้อมูลน้อยเสียอีก

“พ่อแม่เหี่ยวเดินทางมาจากนางาโนะ การชันสูตรเพิ่งเสร็จ
เมื่อคืนนี้เอง”

“อ่า เรื่องนั้นเอง”

คำว่ารอดตัวไปค้างอยู่ในลำคอ เพราะการเห็นญาติเหี่ยว
ร้องไห้เศร้าโศกเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่โคเตงวาระไม่ชอบ

“เหี่ยวเป็นลูกสาวคนเดียว พ่อแม่รับเหมาตกแต่งภายนอก
อยู่ต่างจังหวัด แต่ว่าช่วงหลังมานี้มีปัญหาการเงิน เหี่ยวเลยต้อง
ส่งเงินไปให้เป็นครั้งคราว ไปทวงหนี้ที่นายเห็น คงเป็นเพราะส่ง
เงินไปให้พ่อแม่หนี้แหละ”

“แนวทางเรื่องฆ่าชิงทรัพย์มีความเป็นไปได้น้อยลงสินะครับ”

“แนวทางนั้นเป็นไปได้ตั้งแต่แรกแล้ว ถ้าแค่ชิงทรัพย์

จะต้องใช้วิธีพลิกแพลงซับซ้อนขนาดนั้นเลยหรอ เมื่อเดือนที่แล้ว
เจ้าตัวก็โทรไปหาพ่อแม่ แต่ไม่ได้บอกว่ามีแฟนใหม่หรือมีคน
ไม่น่าไว้วางใจตามตื้อ ฉันเลยนึกเหตุผลที่เหยื่อถูกฆ่าไม่ออกเลย”

“ก็อย่างนี้ไงครับ เพิ่งเลิกกับแฟน เข้าเว็บไซต์อันตราย
เพื่อหาแฟนใหม่ แล้วดันไปเจอคนโรคจิต”

“ลองเปิดคอมพิวเตอร์ดูหรือยัง”

“เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานกำลังทำงานหนักครับ อะ ผลการ
ตรวจสถานที่เกิดเหตุออกหรือยังครับ”

“ผลออกมาไม่มีอะไรมาก ตำรวจเก็บเส้นผมได้เป็นกองๆ
พบว่าเป็นของเหยื่อกับกระบอกปืนไม่ได้อีกหลายคนในที่เกิดเหตุ
ตอนนี้กำลังรีบแยกประเภท ไม่พบรอยนิ้วมืออื่นที่ผ้าใบสีฟ้า
และกระดาดไนลอนนอกจากผู้พบศพ เจ้าหน้าที่พิสูจน์ลายมือ
ในกระดาดไนลอนรายงานว่า เศษกระดาดที่ใช้เป็นกระดาดถ่าย
เอกสารไร้กรดของผู้ผลิตรายใหญ่ที่มีขายทั่วไป จึงตีวงแคบไปถึง
ผู้ใช้ไม่ได้ ลายมือเป็นการเขียนอิสระ ไม่ได้ใช้ไม้บรรทัด ดูแล้ว
น่าจะฝึกหัดมาพอสมควร เท่าที่เห็นน่าจะเป็นคนที่มีอายุจิตใจ
หกขวบ หรือเป็นคนที่ไม่ได้รับการศึกษาภาคบังคับจนจบ...นี้
ความคิดเห็นของอาจารย์นิติศาสตร์ไม่ได้ลงในเอกสารทางการใช้มัย”

“รายงานเป็นความคิดเห็นอย่างเป็นทางการครับ ส่วนความ
คิดเห็นของอาจารย์เป็นเพียงกลางสังหรณ์”

“กลางสังหรณ์เป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้านายคิดว่ากลางสังหรณ์
ไม่ใช่วิทยาศาสตร์นั่นเป็นความเข้าใจผิด ฟังนะ ประสาทสัมผัส
ทั้งห้าของตำรวจสืบสวนและคนที่รับมืออาชญากรรมอยู่ด้านหน้า
ต้องเก็บสะสมข้อมูลมหากาล เช่น สภาพความเสียหายของศพ
การเกิดรอยจ้ำหลังเสียชีวิต กลิ่นแก๊สเน่า ความลึกของรอย

รองเท้า สัมผัสของอาวุธ เสียงและอากาศในที่เกิดเหตุ ไม่ว่าจะ เป็นจอบประสาธดา เขียวแก้วหู โพรงจุมก ปลายลิ้นและปลายนิ้ว ของคนเหล่านั้นจะจดจำข้อมูลเอาไว้ได้ไม่ว่าเจ้าตัวจะตั้งใจหรือไม่ ก็ตาม ข้อมูลเหล่านั้นจะสะสม กลายเป็นข้อมูลประกอบการ ตัดสินใจ ลางสังหรณ์ที่นายพุดเมื่อกี้เป็นข้อสรุปหนึ่งเดียวที่ดึง ออกมาจากฐานข้อมูลขนาดใหญ่ ความคิดเห็นอย่างเป็นทางการ ซึ่งผ่านการทดสอบทางวิทยาศาสตร์เทียบไม่ได้เลย”

โคเตงาวะตั้งท่าจะได้เถียงเข้าข้างตัวเอง จังหวะนั้นตำรวจ คนหนึ่งเข้ามาในห้อง

“สารวัตรครับ ชายที่รู้จักกับเหยื่อมาถึงแล้วครับ”

“ใครเหรอ”

“เขาชื่อคัตสึรางิ ซาดาคาสุ ครับ”

โคเตงาวะหันไปมองหน้าวาทาเซะ ประหยัดเวลาไปเรียกตัว แต่ว่าเขามาเพราะอะไร โดนกระตุ้นด้วยหน้าที่ของพลเมืองดี หรือเปล่า รู้ว่าต้องตกเป็นผู้ต้องสงสัยอยู่วันยังค่ำเลยบุกถิ่นศัตรู เพื่อจับความเคลื่อนไหวหรือเปล่า

ความรู้สึกเมื่อได้เห็นคัตสึรางิ ซาดาคาสุ จากอีกห้องหนึ่ง ถ้าพุดในแง่ดีคือรอบคอบ แต่ถ้าพุดในแง่ร้ายคือชี้ขาด ชวนให้นึกถึงสัตว์กินหญ้า ดวงตาอ่อนโยน แต่กลอกไปมาไม่เพ่งจุดใด จุดหนึ่ง ไม่แปลกหรอก คนส่วนใหญ่เวลาเข้ามาในสถานที่ตำรวจ จะห่อเหี่ยว

คัตสึรางิเอ่ยคำแรกว่าเขาติดต่อกับอาราโอะ เรโกะ ครึ่งล่าสุด เมื่อเดือนที่แล้ว พออ่านหนังสือพิมพ์วันนี้ก็คิดจะมามาหาตำรวจทันที

“โอ้ คุณทำงานอยู่บริษัทซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์เหรอครับ แล้วรู้จักเหยื่อได้ยังไง”

“เธอมาซ่อมบำรุงเครื่องถ่ายเอกสารที่บริษัทผม...เอ่อ ผมอยากเจอเธอหน่อยครับ”

“ถ้าคุณอยากเจอ เดี่ยวผมจะลองขอผู้ใหญ่ให้ครับ ว่าแต่ที่บอกว่าติดต่อกันครั้งสุดท้าย...หมายความว่าพวกคุณเลิกกันแล้วใช่มั้ย”

“เปล่า คือว่า...เธอพูดเองเออเอง แต่ผมไม่ได้คิดแบบนั้น ตอนโทร.คุยกันครั้งสุดท้าย เธอก็พูดอยู่ฝ่ายเดียว ผมไม่เคยหลุดปากขอเลิกเลย”

“แต่คุณอาราโอะบอกว่าเลิกกับคนที่ทำงานแล้ว”

“พูดเรื่องที่ไม่ได้คิด ถือว่าเธอเป็นคนแปลกหรือเปล่าครับ”

“รูปคู่ถูกถอดออกจากกรอบรูปในห้อง”

“เราถ่ายรูปใหม่ด้วยกันเมื่อต้นเดือนที่แล้ว เธออาจจะเอาไปเปลี่ยนกับรูปนั้นมั้งครับ”

“แล้วที่ว่าขาดการติดต่อกันแล้วหมายถึงไม่ตอบข้อความด้วยหรือเปล่า”

“ใช่ครับ ผมโทร.ไป ส่งข้อความไป แต่เธอก็ไม่ตอบเลย”

ทันใดนั้น โคเตงวาระเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อคัตสึรางิ ฝ่ายชายโดนบอกเลิก แต่ยังตัดใจไม่ได้และมีปากเสียงกันรุนแรง เลยหารัดคอฝ่ายหญิง---โครงเรื่องง่าย ๆ จนน่าหัวเราะ แต่เป็นความเรียบง่ายจนแทบจะไร้ที่ติ

“คืนวันอังคารที่ยี่สิบเจ็ด พฤศจิกายน คุณคัตสึรางิทำอะไรอยู่ที่ไหน”

“ปกติแล้ว ถ้าใครจำเหตุการณ์ตอนกลางคืนเมื่อสัปดาห์ที่แล้วได้คงเป็นเรื่องแปลก แต่ผมเป็นคนใช้ชีวิตแบบเดิม ๆ ทั้งอาทิตย์...ดื่มเหล้าคนเดียวที่บาร์แจซในเมืองไซตามะ ออกจาก

บาร์ตอนตีหนึ่งกว่าๆ ผมเป็นลูกค้าประจำ มาสเตอร์เป็นพยานให้ได้ครับ”

“หลังจากนั้นล่ะ”

“พยานที่อยู่หลังตีหนึ่งเหรอครับ...ไม่มีหรอกครับ หลังจากนั้นผมแค่เข้านอน”

“คุณคงรู้เรื่องสภาพศพจากหนังสือพิมพ์แล้ว พอจะนึกออกมั๊ยครับว่า ในบรรดาเพื่อนๆ เธอ มีใครที่พอจะทำแบบนั้นได้หรือเปล่า”

คัตสึรางิสายหน้า

“เราไม่เคยพูดถึงเพื่อนร่วมงานของแต่ละคน ผมเลยนึกไม่ออก...คุณตำรวจไม่ได้ถามเรื่องนั้นกับคนที่ทำงานเหรอครับ แล้วใครเจอเธอเป็นคนสุดท้ายครับ”

“ผมเป็นฝ่ายถามคุณอยู่นะ”

“ขอโทษครับ แต่ว่าไม่น่าจะมีใครเคียดแค้นเธอ”

“เมื่อที่คุณบอกว่าพวกคุณทะเลาะกัน สาเหตุมาจากอะไรครับ”

“...เรื่องนั้น ต้องเล่าด้วยเหรอครับ”

“ได้โปรดให้ความร่วมมือการสืบสวนด้วยครับ อีกอย่างถึงคุณจะเล่า คุณอาราโอะก็คงไม่โกรธหรอก”

โคเตงาวะตั้งใจพูดยั่วโมโหอีกฝ่าย แต่ว่าคัตสึรางิไม่ได้ชักสีหน้า

“...เราขัดแย้งกันเพราะเธอเร่งรัดเรื่องแต่งงานครับ เราเพิ่งจะคบหากันได้หนึ่งปี ในความคิดผมคือแค่ปีเดียวเอง แต่สำหรับเธอคือตั้งปีหนึ่งแล้ว เราคิดต่างกัน...เธอรบเร้าให้ผมไปเจอคุณพ่อคุณแม่ แต่ผมบอกว่าไม่ต้องรีบร้อนก็ได้...ที่จริงผมไม่ได้

รังเกียจเธอ นะครับ”

“แต่ว่า คุณโดนเธอ บอกละสิ คุณโทรไป เธอก็ไม่รับ เท่ากับว่าเธอ ปฏิเสธคุณแล้วนี่”

“ผมเลย แค้นเธอ เหมะครับ”

“มันก็ไม่แปลกนี่ครับ”

“ขอโทษนะครับ คุณตำรวจ...มีแฟนหรือเปล่า”

“...อะไรนะ”

“คุณมีผู้หญิงที่คุณยอมสละชีวิตของตัวเองให้เธอได้หรือเปล่า”

“เรื่องนั้นมันเกี่ยวอะไรด้วย”

“ถ้าไม่มี คุณก็ไม่เข้าใจหัวอกผมหรอก ถ้าคุณมีคนสำคัญกว่าชีวิตตัวเองจริง ๆ ต่อให้เลิกกันไป ก็ยังอยากให้เธอมีความสุข คุณจะแค้นเธอ เหมะครับ”

น้ำเสียงราบเรียบ แต่ชวนให้รู้สึกถึงความมุ่งมั่นหนักแน่น โศเดงวาวะเดาะปากให้คำพูดเหน็บแนม แต่สีหน้าคัดสร้อยังไร้อารมณ์

“คุณเคยไปที่ห้องเหยื่อหลายครั้งใช่มั้ยครับ”

“ใช่ครับ”

“เธอเคยเข้าเว็บไซต์อันตรายหรือเปล่าครับ”

คัดสร้อยครุ่นคิดครู่หนึ่ง

“ไม่เคยนะครับ ผมเห็นเธอเปิดเน็ตทิ้งไว้หลายครั้ง แต่ส่วนใหญ่เป็นเว็บไซต์เกี่ยวกับแฟชั่น เธอไม่เคยพูดถึงด้วย”

การสอบปากคำเสร็จสิ้นลง พอคัดสร้อยออกจากห้อง วาตาเซะ ย่องมาจากหลังประตู คงแอบฟังตั้งแต่ต้นจนจบ

“ไ้อ้าเอ๊ย แกสอบปากคำไม่เป็นหรือไง คนถามดันเลือด

ขึ้นหน้าเสียเอง ช่วงท้ายอีกฝ่ายกุมเกมได้ชัดๆเลยนะ”

“...หมอนั่นใจเด็ดมากเลยครับ”

“ใจเด็ดเหวอ ตอนที่ออกไปเมื่อกี้ นายเห็นเข้าทางเก่งหมอนั่นมั้ย”

“เข้าทางเก่งทำไม”

“ไม่เห็นสินะ ทางเก่งจับคมเหมือนเพ็งรีตมา แต่ตรงเข้ามีแต่รอยยับ เพราะเขากำขาทางเก่งตลอดตั้งแต่เข้ามาในห้องนี้ใจเด็ดอะไรละ เขาอดทนฟังคำพูดของนาย ช่มใจสุดฤทธิ์ให้ไม่แสดงความรู้สึกทางสินว่าเหนื่อยใจหรือใจเต็มแรง”

วาทะเซบ้งซ้อย่างละเอียด ไม่เปิดช่องว่างให้ได้เถียง

“แต่ช่วงท้ายดูเหมือนเป็นการชงมุก ผลลัพธ์เลยโอเค”

“ชงมุก...คืออะไรครับ”

“คัดสิรางไม่ใช่คนโง่ เขาตอบคำถามพลางสังเกตว่าเรารู้หรือไม่รู้อะไรบ้าง เขาให้การว่าเขานอนหลังตีหนึ่ง ฉันทักสนใจแล้วสิว่า หลังจากนั้นอีกหกชั่วโมง หมอนั่นซึ่งข่มความรู้สึกเพื่อมาลอบสังเกตแนวทางการสืบสวนจะทำอะไรต่อไป”

“อ๊ะ”

“หมอนั่นขอดูหน้าศพเป็นอย่างแรก ความรู้สึกแท้จริงจะเป็นยังไงก็ช่าง แต่ให้หมอนั่นไปเจอเหยื่อก่อนแล้วกัน พอหมอนั่นออกจากโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแล้วค่อยสะกดรอยตามไป”

ลอบมองจากหน้าต่างก็เห็นว่าคัดสิรางกำลังออกจากสถานีตำรวจภูธรพอดี เดินไหลตกไปที่ประตูหน้าราวกับโดนลมกระโชกโคตรวาระหนักในใจว่าถ้านั่นเป็นการแสดง ก็ถือว่าอีกฝ่ายตีบทแตก

คัดสิรางมุ่งตรงไปโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเพื่อดูศพอาไรโอเรโกะ อย่างที่วาทะเซบบอก ตำรวจที่ไปด้วยแล้วว่าเขาจ้องหน้าศพ

เงียบ ๆ ด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่ร้องไห้คร่ำครวญ

เขาออกจากโรงพยาบาลราวสามทุ่มเศษ ตำรวจทั้งสองจึงเริ่มสะกดรอยตาม

คัตสึรางีออกจากโรงพยาบาลไปสถานีรถไฟใกล้ที่สุด ทั้งสองใจแป้วแวบหนึ่งนึกว่าอีกฝ่ายแค่กลับบ้าน แต่คัตสึรางีเปลี่ยนไปนั่งรถไฟสายเซน - ชินจูกุกลางทาง

นายตำรวจทั้งสองยืนห่าง ๆ ในตู้รถไฟเดียวกัน หลบอยู่หลังคนทำงานที่รีบกลับบ้าน พวกเขาเฝ้าโยกเยกจับห่วงย่อมอ่านสีหน้าของอีกฝ่ายไม่ได้

จู่ ๆ สายตาของคัตสึรางีพุ่งไปที่ชายใส่สูทซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้า อีกฝ่ายกำลังกางอ่านหนังสือพิมพ์ไซตามะนิปปอกรอบเย็น หน้าหนึ่งพาดหัวข่าวฆาตกรรมพิสดารในตำบลทากิมี คัตสึรางีจึงพาดหัวข่าวแทบจะกลืนกิน แวตาริไพล้ง ว่างเปล่าแต่ไม่หลุกหลิกแม้แต่หน่อย ชายใส่สูทหัวตัว รีบพับหนังสือพิมพ์อย่างรังเกียจ

คัตสึรางีนั่งรถไฟไปหลายสถานีและลงที่ตำบลโองาตะ---สถานีซึ่งเป็นทำเลที่ตั้งอพาร์ทเมนต์ของอาราโอะ เรโกะ

คัตสึรางีเฝ้ามองแผนที่บอกทางง่าย ๆ หน้าสถานีรถไฟ โดเตงาวะนึกขึ้นได้ ทั้งที่อีกฝ่ายพักอยู่ไกลมาก แต่ที่นี่คือสถานีใกล้สกายสเตจทากิมีที่สุด คนร้ายต้องกลับมาที่เกิดเหตุ---คำสอนเก่าคร่ำครึผุดขึ้นในหัว

อย่าบอกนะว่าจะทำเรื่องสันนิษฐานการเดินจากที่นี่ไปถึงที่เกิดเหตุ---โดเตงาวะออกจากสถานีรถไฟ ภาวนาอย่าให้เป็นเช่นนั้นพลางนึกหวั่นลมหนาวที่จะต้องพัดมาปะทะร่าง แต่เหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์รับรู้ คัตสึรางีเรียกรถแท็กซี่ ตอนนี้อยู่ที่หมู่บ้านแล้วจึง

วิตกแทนว่าจะมีรถแท็กซี่ขับผ่านมาให้นั่งสะกดรอยตามหรือเปล่า แต่ช่วงเวลานี้ยังมีผู้โดยสารขึ้นลงรถไฟพอสมควร นายตำรวจทั้งสองจึงเรียกรถแท็กซี่คันต่อไปได้ทันที

พอให้คนขับทำหน้าที่สะกดรอยตาม ก็ไม่ต้องใช้สมองจดจ่อ ทิวทัศน์บนหน้าต่างรถดูผ่อนคลาย เล่นผ่านย่านที่อยู่อาศัยซึ่งเปิดไฟเป็นหย่อมๆ พื้นที่มืดลงทุกที มีไฟถนนก็จริง แต่ไฟสลัวสูงชะลูดเน้นสวยอย่างเดียว แสงสว่างแทบจะส่องมาไม่ถึงพื้นบ้านร้างใกล้จะพังถล่มเรียงรายสองข้างทาง ไม่เห็นแหล่งให้แสงสว่าง สายลมยามค่ำพัดต้นหญ้าสูงไหวเอน เสียงลมปะทะป้ายเกือบจะพังดังแว่วเข้ามาในรถ ผู้ชายที่จะเดินถนนเส้นนี้คนเดียวจะต้องเตรียมใจมาแล้ว ต่อให้เกิดเรื่องไม่ดีไม่งามบนถนนเส้นนี้ ความมืดมืดก็ช่วยอำพราง คงไม่มีที่ไหนเหมาะแก่การขนย้ายศพ อาราโอะ เรโกะ เทาที่นั่นอีกแล้ว จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ศพอาราโอะ เรโกะ แขนงอยู่ในพื้นที่อับแสงท่ามกลางเหล่าปีศาจราตรีหังการ โคเตงาวะรู้สึกทั้งอีกครั้งที่มีคนมาสร้างแมนชั่นหรูไม่เข้ากับทำเลแบบนี้

คัดสิรางิลงรถแท็กซี่เมื่อถึงที่หมาย ดูป้ายบอกทางเพื่อยืนยันบางอย่าง จากนั้นเดินไปตึกที่หนึ่ง โคเตงาวะกับวาตาเซะตัดสินใจสะกดรอยตามคัดสิรางิจากตึกข้างๆ

ชั่วจิตใจเดียว คัดสิรางิโผล่มาที่ชั้นสิบสาม ซึ่งเป็นจุดพบศพ เขาทำอะไรบางอย่างอยู่ในที่เกิดเหตุ แต่เพราะบันไดบังอยู่จึงมองไม่เห็นอะไรเลย โคเตงาวะเห็นอีกฝ่ายผลุบๆ โผล่ๆ อยู่ตรงราวบันไดแล้วหงุดหงิด แต่วาตาเซะมองภาพนั้นเฉยๆ คล้ายหมดความสนใจ เทปกั้นเขตขณะเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานตรวจสอบที่เกิดเหตุถูกรื้อออกไปแล้ว ไม่มีเหตุผลที่จะเดิน

เป็นหนูติดจั่นเอาป่านี่

จากนั้นคัตสึรางิออกจากแมนชั่นอ้อมไปด้านหลัง ลองเดินตามไป พบว่าด้านหลังมีจุดทิ้งขยะของแต่ละตึก คัตสึรางิกำลังหยิบถุงขยะใบหนึ่งในกองสุม วาตาเซะเห็นภาพนั้นแล้วถลันออกจากที่กำบังราวกับหมดความอดทน

“หนดูต่อไปไม่ไหวแล้ว”

โคเตงาวะห้ามไม่ทัน

“คุณคัตสึรางิ หยุดเดี๋ยวนี้”

สิ้นเสียงนั้น คัตสึรางิหยุดชะงักเหมือนรูปปั้น สีน้หน้าคล้ายมีข้อความเขียนว่าเกิดอะไรขึ้น

“ในวันเกิดเหตุ คุณอาราโอะใส่เสื้อเชิ้ตผ้าแพรลนเผลกลับทางแงผ้าลูกฟูก สวมโค้ตพื้นผ้าพันคอ ใส่รองเท้าบูตแล้วก็สะพายกระเป๋าทู ข้าวของเหล่านั้นไม่อยู่ในที่เกิดเหตุชั้นสิบสามและไม่อยู่ที่ห้องเธอด้วย รวมทั้งถังขยะของตึกไหนในแมนชั่นจะบอกให้ด้วยว่าตรงมุมหนึ่งของที่นี่มีเตาเผาขยะขนาดเล็กซึ่งตอนนี้ไม่ได้ใช้งาน เราไปตรวจสอบแล้ว แต่ไม่พบร่องรอยเผาเสื้อผ้าและของใช้ คนร้ายคงเอาไป หรือศพถูกขนย้ายมาในสภาพเปลือย ต่อให้คุณเป็นแฟนเธอ แต่อย่าคิดนะว่าจะหาหลักฐานที่ตำรวจมองข้ามเจอ เพราะพวกผมไม่ได้กินหญ้า”

“อะ...ผม...”

“ต่อให้หนักสปีดสมัครเล่นเสนอหน้ามาสืบก็คงไม่ได้เรื่องได้ราวหรอก เพราะเป็นไปได้อยู่ที่คนร้ายอยู่ใกล้ตัวเธอ ถ้าสืบต่อไปคุณอาจจะถูกฆ่าเองก็ได้ เธอคงไม่ได้ต้องการแบบนั้นหรอก”

สีหน้าแข็งทื่อคลายความระแวงระวัง คัตสึรางิยกสะโพกขึ้นช้าๆ

“...มีอะไรที่ผมพอจะทำได้มั๊ยครับ”

“มีสิ ให้ข้อมูลพวกผม”

“ผมเล่าเรื่องที่รู้ไปหมดแล้วนี่”

“ไม่ ยังเหลืออยู่ ผมอยากรู้ว่าอาวาระโอะ เรโกะ เป็นผู้หญิงแบบไหน มีใครกำลังเคียดแค้นอะไรเธออยู่หรือเปล่า”

นัยน์ตาเบิกกว้างอย่างประหลาดใจ อ่า คัตสึรากิก็มหน้ายิ้มบาง

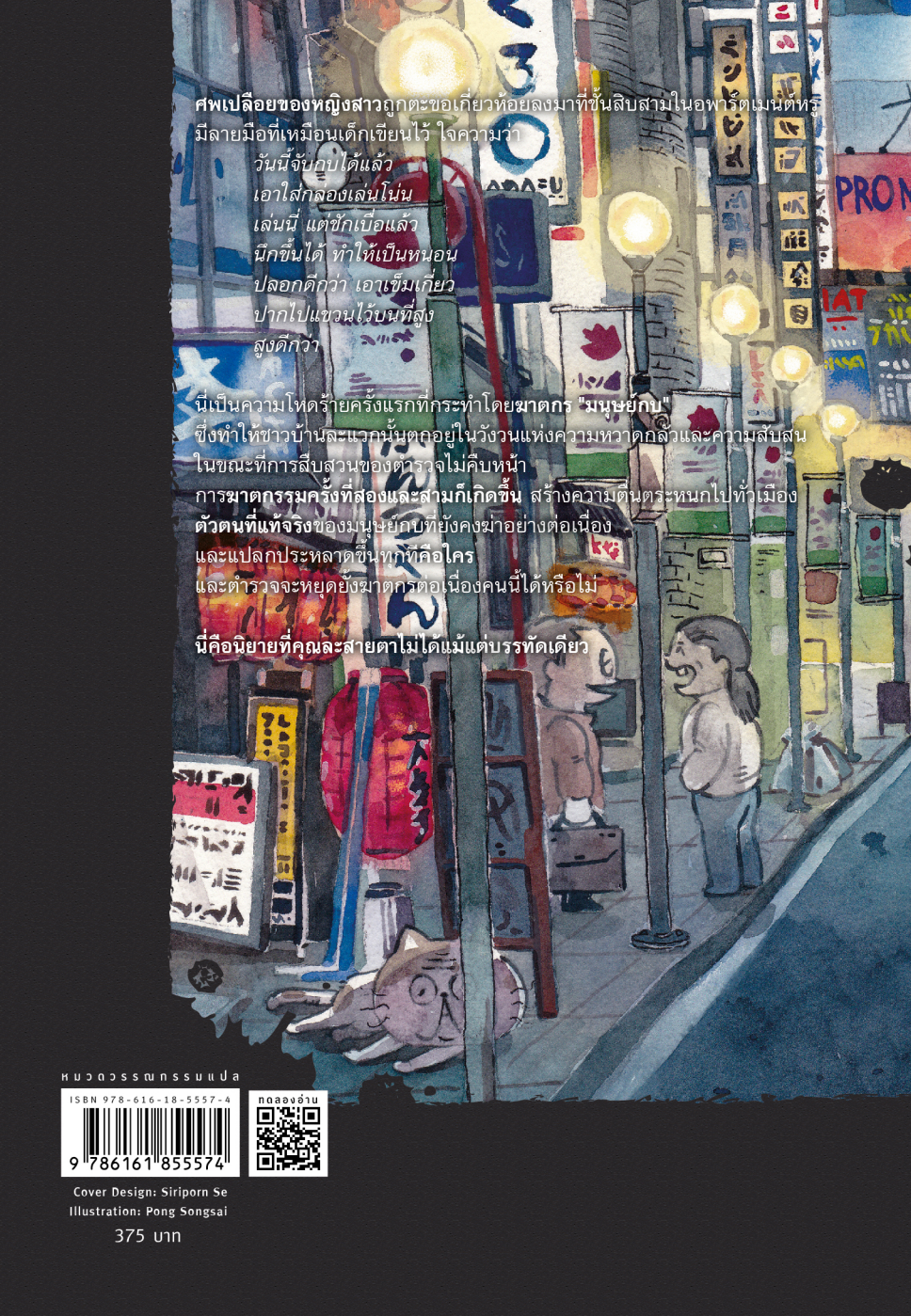
“เรื่องพรรคนั้นเป็นประโยชน์ต่อการสืบสวนหรือครับ”

“เพราะมันเป็นเรื่องที่คุณรู้อยู่คนเดียว เลยเป็นข้อมูลพิเศษ”

“นั่นสินะ...”

คัตสึรากิกลอกตาขึ้นข้างบนเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ แล้วเริ่มพูดเบาๆ

“เรโกะ...เป็นผู้หญิงธรรมดา สาวออฟฟิศอายุยี่สิบหกปี พบเห็นได้ทั่วไป มาจากนางาโนะเพื่อเรียนต่อมหาวิทยาลัย และทำงานที่นี่ เป็นสาวออฟฟิศทั่วไป ชอบแต่งตัว ท่องเที่ยวและกินของอร่อยๆ แต่เธอลี้เลื่องงานปัจจุบันซึ่งงานที่อยากทำจริงๆ หรือเปล่า ในห้องเธอมีนิตยสารหางานใช้มัย เป็นของเมื่อสองปีที่แล้ว ไม่ใช่ฉบับล่าสุด เธอไม่ได้คิดจะเปลี่ยนงานอย่างจริงจัง แต่ก็ดีแล้วละ เธอบอกว่าเธอมีทางเลือกอื่นที่ดีกว่า น่าซำมัย อายุตั้งยี่สิบหกปีแล้วมัวคิดอะไรอยู่ ผู้หญิงไม่ได้คิดจริงจังเรื่องงานหรอก ส่วนใหญ่เป็นแบบนั้น ไม่ใช่แค่ผู้หญิง ผู้ชายก็มีพวกรุ่นนี้จะเป็นยังไง มะรินนี่จะเป็นยังไง ใช้ชีวิตในแต่ละวันเหมือนวันนี้ต่อไปเรื่อยๆ...คนเราเวลาวิตกกังวลแล้วละก็ แม่สิ๊กๆ ในใจจะมันคง แต่ก็ยังแอบหวั่นไหว ถ้านึกย้อนกลับไปตอนที่คุยกันครั้งสุดท้าย เธออาจจะอยู่ในสภาพนั้นพอดี ผมรู้สึกว่าคุณที่เธอ

ศพเปลือยของหญิงสาวถูกตะขอเกี่ยวห้อยลงมาที่ชั้นสิบสามในอพาร์ตเมนต์หรือ
มีลายมือที่เหมือนเด็กเขียนไว้ ใจความว่า

วันนี้จับได้แล้ว
เอาใส่กล่องเล่นโน้
เล่นนี้ แต่ซึกเปื้อแล้ว
นิกซิ้นได้ ทำให้เป็นหนอน
ปลอกดีกว่า เอาเข็มเกี่ยว
ปากไปแขวนไว้บนที่สูง
สูงดีกว่า

นี่เป็นความโหดร้ายครั้งแรกที่กระทำโดยฆาตกร "มนุษย์ยก"
ซึ่งทำให้ชาวบ้านจะแวงนั้นตกอยู่ในวังวนแห่งความหวาดกลัวและความสับสน
ในขณะที่การสืบสวนของตำรวจไม่คืบหน้า
การฆาตกรรมครั้งที่สองและสามก็เกิดขึ้น สร้างความตตะหนกไปทั่วเมือง
ตัวคนที่แท้จริงของมนุษย์ยกก็ยังคงหาอย่างต่อเนื่อง
และแปลกประหลาดขึ้นทุกทีคือใคร
และตำรวจจะหยุดยั้งฆาตกรต่อเนื่องคนนี้ได้หรือไม่

นี่คือนิยายที่คลุมเครือส่ายตาไม่ได้แม้แต่บรรทัดเดียว

หนังสือปกปกปกปกปก

ISBN 978-616-18-5557-4

9 786161 855574

ปกสองด้าน

Cover Design: Siriporn Se
Illustration: Pong Songsai

375 บาท